

JUDY LEIGH

BABINEC NA VIDIEKU

Zábavný a láskyplný príbeh o babičkách,
ktoré to rozhodne ešte nebalia a život si
vychutávajú plnými dúškami.

 metafora

JUDY LEIGH

BABINEC
NA VIDIEKU

Zábavný a láskyplný príbeh o babičkách,
ktoré to rozhodne ešte nebalia a život si
vychutnávajú plnými dúškami.

JUDY LEIGH
BABINEC NA VIDIEKU

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Metafora
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 74. publikáciu

Z anglického originálu *THE OLD GIRLS' NETWORK* vydaného vydavateľstvom
Boldwood Books Ltd. v roku 2020,
preložila do slovenčiny Ľubica Dvončová.
Jazyková redakcia Anetta Letková
Návrh a spracovanie obálky Zuzana Ondrovičová
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Natália Kulková

Vydanie 1., 2021
Počet strán 320
Tlač CPI Moravia Books, s.r.o.

Originally published in the English language by Boldwood Books Ltd.
under the title THE OLD GIRLS' NETWORK
This translation of The Old Girls' Network is published by arrangement
with Judy Leigh.
Copyright © Judy Leigh, 2020

Cover Illustration © stock.adobe.com/Anchalee/Aleutie
Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2021
Translation © Ľubica Dvončová, 2021

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.

ISBN 978-80-8090-183-7 (ePub)
ISBN 978-80-8090-182-0 (pdf)
ISBN 978-80-8090-181-3 (print)

Barbara bola presvedčená, že je mŕtva. Veľmi presne si pamätala všetko, čo sa až do poslednej sekundy udialo. Ponáhľala sa po chodníčku k radovému rodinnému domu číslo osemdesiatšesť. Uprene sa dívala na známe zelené dvere. Spomínala si aj na to, že sa cítila zvláštne, tak trochu akoby sa chvíľku vznášala nad vlastnou hlavou alebo mimo svojho tela. Zaknísalala sa, zatočila sa jej hlava, za očami akoby sa jej rozprestierala hustá hmla, oči stále upierala na hladký náter na vchodových dverách. Nahla sa dopredu, aby udržala rovnováhu. Potom sa pošmykla. Stratila zem pod nohami, akoby sa obloha prevrátila dolu hlavou, a vzduch jej vyletel z pľúc.

Umieranie si predstavovala bolestivejšie. Necítila ani úder, keď jej zadná časť hlavy narazila o kamenný schod, ani keď spadla po ďalších troch až na zem. Umieranie bolo až prekvapivo jednoduché. Počas padania cítila vlastne len ľútosť nad premrhanými príležitosťami. Oči sa jej pretočili, a to bolo všetko. Žila celkom dlhý život, no ani zďaleka s ním ešte neplánovala končiť. Bola rada, že väčšinu pracovného života strávila ako tajomníčka pre vzdušné sily. V práci zaviedla poriadok a nekompromisnosť, ktoré ju naplňali hrdosťou. Nikdy neporušila zákon a nikdy nemala dlhy. Barbarin život bol ukázkový. Priam bezchybný. Problémom bolo, že všetko v ňom sa javilo aj trochu jednotvárne. Nikdy sa nesprávila príliš zle. Iba málokedy riskovala. Nikdy skutočne nepopustila uzdu, netancovala na stoloch, nezakričala z plných pľúc v tichých knižniciach. Nikdy neschmatla život za pačesy, nepohrávala sa s nebezpečenstvom ani s mužmi. Preboha, veď

bola stará dievka. Aspoň však nezostala pannou, to už by pri poslednom výdychu znášala naozaj ťažko.

Barbara, samozrejme, vedela, že keby aj bola žila, nikdy by sa z nej nestala akási párty divoška. Nebola by centrom pozornosti ani obdivovanou vodkyňou skupiny. Ani veľmi populárna. Čo teda najväčšmi ľutovala? Okrem svojej sestry nemala žiadnu inú rodinu. V okamihu sa jej život premietol pred očami a ona vedela, že nebola dobrým súrodencom. Nikdy Pauline neobraňovala, nechránila ju ani s ňou netrávila čas. Vlastne si ani nebola istá, či ju má rada. To zrejme ľutovala najviac. Teraz však už bolo neskoro, veď je mŕtva. Smrť bude určite obrovské sklamanie. Až v tejto chvíli si uvedomila, že ešte nie je pripravená pobrať sa na druhý svet.

Varovné signály sa zjavili už dávno, ale ignorovala ich svojím zvyčajne odhodlane tvrdohlavým spôsobom. Pred troma týždňami sa jej trochu krútila hlava a lapala po dychu, keď vybehla po schodoch. Musela sa pridržať stien, takmer zhodila svoju obľúbenú fotku samej seba, na ktorej dvadsaťšesťročná s úsmevom pózovala pri pracovnom stole v uniforme. Módne kučery mala vzadu zopnuté a ukryté pod čiapkou, štíhlu postavu jej obopínala elegantná uniforma.

Pred dvoma týždňami zúfalo chcela odísť na dvojtýždňovú jarnú dovolenku do Suffolku s agentúrou *Green Sage Holidays*. Celé to však bolo príliš stresujúce. Cesta v autobuse bola nudná a dusná, na väčšine sedadiel sedeli páry dôchodcov. Celý čas sa mohla zabaviť jedine nezmyselnou knihou a zbytočným trkotaním šoféra v mikrofóne. Hotel bol tuctový a nevýrazný, jedlo také mdlé ako na ostatných dovolenkách. Všade samí usedení dôchodcovia so svojimi poobednými šálkami slabého čaju, ktorí počúvajú ako Frankie Vaughan spieva piesne o mesačnom svite, dookola hovoria len o vzoroch na pletenie, keď ona by najradšej vyšla na turistiku po pobrežných chodníčkoch na sviežom vzduchu.

Barbara sa zamyslela, čo od toho vlastne očakávala, no dovolenka nespĺnila nič. V spoločnosti ranného vetríka sa vydala na túru popri zablatenom chodníku, prešla asi päť kilometrov a ťahala so sebou úplne neznámu úbohú ženičku menom Dorothy, ktorá len vzdychala nad svojimi plúzgiermi a nad tým, že je vdova, a aké je ťažké vybrať sa na dovolenku sama. Barbara sa musela vrátiť oveľa skôr, ako plánovala.

Táto starénka mala síce sedemdesiatšedem, no stále v nej bolo dosť života. A zrazu, bohužiaľ, nebolo. Pošmykla sa na schodoch, zamdlela, zvierajúc kufre v oboch rukách, srdce jej búšilo a potom – nič. Vznášali sa nad ňou biele svetlá. Až oslepujúco biele ako anjeli v Damašku. Nebo? Isto nie. Barbara v nebo neverila, takže prirodzene neexistovalo. Biele stropy. Osoba v žiarivých bielych šatách so svätožiarou okolo hlavy. Barbara zastonala. „Kto ste? Kde to som?“

„Skúste odpočívať. Ste v nemocnici, pani Harveyová,“ odpovedal jej prísny hlas.

„Slečna,“ odvrkla Barbara a znovu ju ovládol spánok. Aspoňže nebola zatiaľ mŕtva.

Keď znovu otvorila oči, všimla si, že po izbe chodí mladík v bielom plášti. Niečo si zapisoval na písaciu podložku a prešibane po nej poškuľoval. Pokúsila sa posadiť a hneď sa cítila lepšie. Znovu skúsila prehovoriť, zámerne chcela otázku zahrnieť: „Ste opatrovatel’?“

Zamračila sa na mladíka. Nemohol mať viac ako dvadsať, na lícach mu stále svietili pubertálne vyrážky. Mal tmavé vlasy, veľké uši a obrovské orieškovohnedé oči. Na jeho menovku nedovidela. Odkšaľal si a niečo jej zašomral ako odpoveď. Barbara netušila čo. „Hovorte hlasnejšie, dobre, mladý muž?“ Hlas už mala takmer rovnako zvučný ako predtým.

„Lekár o chvíľu prísť,“ zamumlal buď s talianskym, alebo so španielskym prízvukom a odšuchtal sa preč. Barbara si priložila ruku na hlavu. Na temene mala hrču, miesto, ktoré si zrejme pri páde narazila, bolo na dotyk citlivé. Trochu ju

bolelo rameno, no inak sa cítila dobre. Rozhliadla sa okolo seba. Ležala v malej nemocničnej miestnosti. Nad hlavou jej žiarili jasné svetlá, ktoré boli na bielom strope priam oslepujúce. Ufúľané steny boli natreté bledou farbou. Vedľa postele stála skriňa s poličkami. Pomrvila sa na posteli s úmyslom obhliadnuť si izbu, prípadne v nej nájsť ďalšie zaujímavosti. Žiadne nenašla. Vydýchla si, aspoň ju nedali na preľudnené oddelenie. Raz, v roku 1953, sa už ocitla v nemocnici – vybrali jej vtedy mandle. Mala trinásť rokov a umiestnili ju na oddelenie medzi samé sinavé prastaré ženy. Všetky boli poobväzované ako egyptské múmie. Neznášala to tam.

Stiahla zo seba naškrobenú plachtu, ktorá ju obopínala pevne ako brnenie, spustila nohy z postele a opatrne vyskúšala zaprieť sa chodidlami o podlahu. Cítila sa lepšie, závraty zmizli. Zahľadela sa na seba – z bledej nočnej košeľe jej trčali vychudnuté ruky. Bola tenučká a už nie v najlepšom stave, nehodila sa ani na blší trh. Na bledomodrej látke sa vynímali malé biele kvietky, čo bol jediný pekný prvok. Podľa Barbary to ako celok bolo hrozné a očami prehľadávala miestnosť, aby našla vlastné oblečenie. Povzdychla si, no bolo to ostré otrávené vydýchnutie vzduchu – pravdepodobne mala oblečenie zložené na poličke v skrini, zrejme nie upratané, a rozhodne nie opraté. Zahľadela sa na posuvné okno, zodvihla sa z postele a prešla cez izbu, aby vykukla von.

Okenný rám bol špinavý, farba sa odlupovala. Hľadela ponad budovy a strechy, na druhej strane cesty si všimla supermarket. Po ceste si to šinuli autá, zastavovali na červenú a znovu sa pohýnali. Predpokladala, že je na treťom poschodí. Obloha mala dnes bledosivú farbu, v tento chladný marcový deň bola ponurá a bez obláčikov. Prekrížila si ruky na hrudi a znovu si povzdychla. Túžila po čerstvom vzduchu. V izbe bolo veľmi teplo a neznesiteľne dusno.

Vtom sa za ňou otvorili dvere a vošla žena v bielom plášti s bledohnedými vlasmi, zopnutými do drdola na temene

hlavy. Mala bledú pokožku, pehy a približne tridsať rokov. Ukázala na koniec postele. Barbara sa posadila tvárou k nej a pozdravila: „Dobrý deň.“

Žena v bielom plášti sa neusmiala. Na tvári jej panoval vážny zamračený výraz. „Pani Harveyová?“

Ani Barbara sa neusmiala. „Som slečna Harveyová. Nemôžem to s tou ‚pani‘ znieť. Osloviť tak môžete každého bez ohľadu na to, či je to pravda. Ste lekárka? Kedy ma prepustíte domov?“

Lekárka si nasadila na uši stetoskop a podišla k Barbare, jemne si čosi zahmkala a utrúsila: „Som doktorka Severná, mám na starosti vašu prehliadku.“ Potom jej z jednej strany stiahla golier modrej košele a počúvala tlkot srdca. Barbaru to trochu podráždilo. Doktorka si nevypýtala dovolenie ani sa s ňou poriadne nerozprávala. Pery zvlnila do úškrnu.

„Som úplne zdravá, pani doktorka. Nevieam, načo som tu. Len tým obe zabíjame čas.“

Doktorka Severná sa zamračila, priložila Barbare na zápästie štíhly prst a zdalo sa, že tuho premýšľa. Chytila do ruky jej kartu a natočila sa do jednej strany.

Barbara pokračovala: „Takže čo? Čakám, pani doktorka. Kedy môžem ísť domov?“

Doktorka sa jej pozrela do očí. „Máte takmer osemdesiat rokov. Spadli ste. Trpeli ste hypotenziou.“

„S tými prvými dvoma vecami súhlasím, pani doktorka. Viem, koľko mám rokov, a tiež viem, že som spadla. Prečo mi teraz nepoviete, že mi nič nie je a poberiem sa domov?“

„Obávam sa, že zatiaľ to nie je možné. Nízky krvný tlak môže mať mnoho príčin. Musíme vám spraviť niekoľko testov.“

Barbara sa naklonila, vystrčila bradu, akoby sa chystala hádať s niekým, kto jej predal akési nepodarky. „Aké príčiny? Aké testy?“

Doktorke však zostal na tvári ľahostajný výraz. Očividne nebola schopná cítiť iné emócie. Barbara si pomyslela, že by

mala vedieť ukázať vo svojej práci aspoň empatiu. Keby tak mala na sebe niečo iné ako ten hlúpy bledý župan. Vo svojom oblečení by pôsobila dôstojnejšie a doktorka by určite hneď vedela, že sa s ňou nemá dohadovať. Keby bola oblečená v na mieru šitom kostýme a na nohách by mala lodičky, keby mala vlasy pekne učesané a nie uležané od vankúša na bokoch hlavy...

„Hm...“ Doktorka Severná pôsobila zamyslene. Barbara si prekrížila ruky cez prsia. Prvýkrát sa jej lekárka pozrela do očí. „Spadli ste, Barbara, treba vás poriadne prezrieť. Tak ako ľudí v každom veku, no obzvlášť tých starších.“ Nevšimala si, že Barbara na ňu zazerá. „Musíme sa uistiť, že za tým nie sú nejaké skryté príčiny, problémy so srdcom či endokrinné ochorenia.“

„Srdce mám v poriadku a endokrinný systém mi funguje ako hodinky. Bola som na dovolenke a možno som to trochu prehnela, no teraz som už znovu vo svojej koži.“ Doktorka ju nevnímala, a tak to Barbara skúsila znovu. „Môžem len sedieť doma, piť čaj a čítať nezmyselné romantické knihy.“

„Máte doma niekoho, kto by vám mohol byť poruke? Partnera? Deti?“

„Nemám deti, pani doktorka,“ precedila Barbara cez zuby. „A čo sa týka partnera, tancovanie neznášam. Zrejme ste mysleli, či žijem s mužom, alebo so ženou, ale odpoveď znie nie. Žijem sama.“ Výraz tváre doktorky Severnej sa ani trochu nezmenil, preto Barbara dodala: „Preferujem to tak.“ Len aby bolo jasné.

Doktorka prikývla, ako keby chcela prerušiť otravné dieťa. „Spravíme niekoľko testov, pár dní u nás ostanete. Chceli by ste niekoho kontaktovať?“

Barbara si pomyslela na Pauline, ktorá by určite spanikárila, naskočila do prvého vlaku zo Somersetu a vletela do čakárne s červenými lícami, nervózne by sa hrala s prstami, rozprávala by vysokým uškriekaným hlasom, laktami by mávala ako kurča a celkovo by len spôsobila zbytočný hurhaj.

„Nie, vôbec nikoho.“

Doktorka prikývla a podišla k dverám, stisla kľučku a vyparila sa z miestnosti. Barbara osamela. Zahľadela sa na bosé chodidlá, dlhé nohy jej vytrčali spod okraja tenkej nočnej košele. Ruku si priložila na tvár a dotkla sa pokožky – normálnej, trochu suchej a horúcej. Prstami si zahrabla do tmavosivých vlasov, ktoré boli kedysi čierne ako vranie perá. Dnes ich mala prakticky podstrihnuté po uši, mala jemnú ofinu a v ušiach drobné perlové náušnice. Ostala zaseknutá v nemocnici, tešiť sa mohla iba na rutinné testy a bola presvedčená, že z nich nezistia nič, čo už nevie sama. Áno, bola zaneprázdnená a možno si potrebuje odpočinúť. No inak bola úplne v poriadku. Nič jej nie je. Vďaka bohu, rozhodne nie je mŕtva, čoho sa po páde obávala najväčšmi.

Barbara si chvíľku posedela na posteli, ponatáhovala lýtka a zvažovala svoje možnosti. Bola hladná a nepohrdla by ani šálkou čaju. Zostane v posteli, bude tolerovať všetky tie zbytočné testy a potom si to rozplánuje. Už aj stihla popremýšľať, čo musí spraviť. Rozhodla sa vo chvíli, keď padala pred zelenými dverami svojho domu číslo osemdesiatšesť. Toto je jej život a musí ho chmatnúť za pačesy. Potrebuje isté veci urobiť, vyriešiť, napraviť. Ešte celkom nevedela, ako to urobí, ale naplánuje to. Najbližšie dva dni bude mať na premýšľanie dosť času.

Pri posteli mala na konci lanka zvonček, ktorý teraz silno stisla. O chvíľku príbehne sestrička alebo ten mladík s pubertálnym akné. Znovu stlačila zvonček a nechala ho vyzvárať hodnú chvíľu. Hádám jej bude vedieť povedať, kde si tu môže dať šálku dobrého čaju.

2

Pauline niesla košík s bielizňou, no keď sa do nej oprel silný vietor neskorého marca, takmer ju zvalil z nôh. Z tejto časti záhrady dovidela na cestičku, ktorá sa vinula popred jej pozemok. Za ňou už mali dom susedia. Pristáhovali sa pred niekoľkými dňami, všimla si sťahovacie dodávky. Rozmýšľala, či by k nim mala zájsť a predstaviť sa, ale nakoniec si povedala, že bude lepšie, keď sa najskôr udomácnia. Zahľadela sa ponad polia do diaľky na dedinku Winsley Green, usalašenú medzi lesmi a kopcami. Dovidela na vrchnú kostolnú vežičku, zhluk domčekov a pár obchodov. Pešo by tam zvládla prejsť za dvanásť minút, no zvyčajne bolo jednoduchšie ísť autom, aj keď cesty boli úzke a často musela cúvať alebo sa uhýbať veľkým poľnohospodárskym vozidlám. Len, majiteľ Dolných fariem, ju vždy nechal prejsť, ale väčšina ostatných na ňu zazrela a čakala, kým cúvne. Pauline neznášala cúvanie.

Tesne mimo dosahu jej nad hlavou visela šnúra na bielizeň, ktorá sa už začala strapkať, aj stará drevená podpera v tvare vidlice sa štiepila. Z celej záhrady však bolo toto to najlepšie miesto na sušenie – spoza rohu duli poryvy prudkého vetra, perina sa vtedy napla ako plachta na lodi a za hodinu bola suchá. Pauline sa mocovala s košom mokrej bielizne, no už si zvykla na to, že namáhavé domáce práce musí robiť sama. V lomcujúcom vetre zavesila dva uteráky, blúzku, džínsy, nejakú bielu spodnú bielizeň a obliečky. Bielizeň sa trepotala vo vzduchu, akoby na more vyplávala veľká loď, keď vztýčila podperu do plnej výšky a vzpriamenej polohy. Ruky si položila na boky a zamyslela sa nad svojou spodnou

bielizňou. Zrejme by si mala kúpiť novú podprsenku. A namiesto starého známeho balíka s dvoma v jednom by si mohla tentoraz zadovážiť čipkovanú. Nad predstavou seba v štekľivej červenej bielizni sa zasmiala a zadívala sa na farmárske pole. Prichádzala jar a na pastvinách už boli jahniatka, ktoré sa tisli k ovciam kvôli teplu.

Pauline sa na chvíľku zamyslela, vietor jej zatiaľ rozfúkal vlasy a zo sponky povytáhoval striebristé pramene, ktoré jej teraz tancovali po tvári. Potom sa otočila vetru chrbtom. Chladný vánok sa jej štipľavo zarezával do pokožky. Zastala a nadýchla sa studeného vzduchu, dovolila mu, aby jej naplnil pľúca.

„Ladový severný vietor. Vo vzduchu cítiť zmenu.“

Prikývla ako múdra vidiečanka, hoci samu seba nepovažovala za obzvlášť múdru. Vo vzduchu ucítila sladký závan jari a s ním aj prísľub letnej horúčavy a nových začiatkov.

„Zmena vždy padne dobre,“ utvrdzovala sa.

Potom zachytila pohyb v tráve. Len meter od nej sa potuloval čierny zadok a svištiaci chvost. Všimla si labky aj rýchle myknutie. Do očí jej hľadeli dve zelené kukadlá, ktoré sa teraz zúžili. Kocúrovi sa čosi vrtelo v pazúroch. Piskora vopchal do papuľky a vyzývavo hľadel na Pauline, z jednej strany papule mu prevísal tenký chvost a dve nôžky, z druhej nehybná hlava s uškami. Pauline sama pre seba utrúsila: „To je Derek, však? Tak kde je ten druhý?“ Potočila hlavou doprava a jej domnienky sa potvrdili. Kúsok od nich stál jeho brat Clive – celý čierny s bielymi labkami. Pauline sa zachichotala a mávla rukou. „Choďte už, nezbedníci. Preč odtiaľto, berte sa domov.“

Derek na ňu civel tak dlho, aby dal jasne najavo, že k ľuďom neprechováva vôbec žiadny rešpekt. Potom sa došuchtal vpred, mŕtveho piskora položil k jej nohám a vychádzkovým krokom odišiel. Clive k nej priskočil rýchlo ako blesk, oči mal prižmúrené len na štrbiny, zavrčal na Pauline, chňapol po piskorovi a ušiel za svojím bratom. Pauline sa usmiala.

„Nie div, že ich všetci volajú nebezpeční divosi. Dulcie určite ani netuší, čo vyvádzajú, keď sem prídu. Myslí si o nich, že sú to dvaja anjeličkovia.“ Zdvihla košík s bielizňou a pobrala sa k zadným dverám. Zaslúžila si šálku čaju a domáce karamelové košíčky, ktoré včera napiekla.

Kuchyňa predstavovala srdce domu. Bolo v nej teplo a vzduch nasiaknutý vôňou pečenia. Pauline položila ťažkú kanvicu na sporák a z príborníka zobrala škatuľku s čajom. Bola na svojom zvyčajnom mieste, vedľa fotky jej dcéry Jessicy s koňom. Jessice dnes už ťahalo na päťdesiatku a so svojím partnerom žila na Novom Zélande. Fotka jej usmievajúcej sa dcéry stála vedľa urny, ešte stále zabalenej v krabici – vedľa Douglasa. Dva roky ňou ani nehla. Nevedela, čo by mala s jej obsahom urobiť. Sotva mohla ostatky roztrúsiť na podlahu miestneho baru.

Končekmi prstov prešla po jemnom povrchu škatule a pomyslela si, že kým bol nažive, len málokedy ho s podobnou láskavosťou pohladila po líci. Na urne bolo vygravírované jeho meno a dátumy – Douglas John Koláč, 1938 – 2017. Z ich manželstva sa časom stal zvyk, rutina, no svojím spôsobom ho ľúbila. Douglasov odchod do dôchodku viac vyhovoval jemu ako Pauline. Život viedol podľa svojich predstáv, bol spoločenský a priateľský, zatiaľ čo Pauline stála v úzadí. Douglas sa vždy smial a najspokojnejší bol v miestnej krčme s pohárikom whisky v ruke, v rozhovore s ostatnými mužmi. Muž, ktorý najlepšie zapadal do mužského prostredia.

Do Jessicinho narodenia Pauline pracovala v starožitníctve. Zbožňovala tú prácu, no Douglas chcel, aby zostala doma, a tak tam naňho každé ráno čakala s typickými anglickými raňajkami a prichystaným obedárom, a keď večer prišiel domov, tak zase s bohatou večerou. Pracoval v kancelárii, vybavoval poisťné udalosti, ale sedavý životný štýl mužovi neprospieva.

Z premýšľania ju vytrhol kvapkajúci kohútik. Odšuchtala sa k drezu a silou oboch rúk sa ho snažila zavrieť. Kohútik

stále kvapkal a Pauline pokrútila hlavou. Kachličky okolo okna boli popraskané, drevený rám prehnitý. Bolo tu toľko práce. Naliala si čaj, odniesla ho k doškrabanému dubovému stolu, posadila sa, pritiahla k sebe formu na pečenie a prstom dŕžala do čokoládového krému na karamelovom košíčku. Stratená vo vlastných myšlienkach uchlipkávala čaj a prežúvala koláčik.

S Douglasom sa sem presťahovali len pred troma rokmi. Od prvej chvíľe sa do Winsley Green zamilovala a spoločne si povedali, že toto bude ich posledný domov. Ten najútulnejší domov, dokonalá vidiecka idylka. Chatka s troma spálňami bola útulná, a hoci si vyžadovala citlivú rekonštrukciu, po nej by bola bezchybná. Ako čosi z exkluzívneho časopisu o perfektnom rustikálnom životnom štýle. Pauline sa pri týchto spomienkach vydral z úst povzdych. Douglas tu neprežil ani jednu zimu. Bol akurát v krčme *Ovčí svah*, dával si s miestnymi za pohárik sladovej whisky. Podľa všetkého pil štvrtý, keď sa zrútil na dlažbu a na mieste zomrel. Prestalo mu biť srdce. Lekár jej oveľa neskôr láskavo vysvetlil, že Douglas mal pľúcnu embóliu a pravdepodobne necítil žiadnu bolesť.

Pauline sa cítila sama a prázdna. Týždeň po Douglasovej smrti pricestovala z Cambridgeu jej sestra Barbara, no veľmi jej nepomohla. Povedala jej, že Douglas aspoň zomrel tak, ako by si to bol želal – s pohárikom whisky v ruke a bez bolesti. Pauline tu však nechal úplne samu a ona trpela. Bola osamotená a domček zúfalo potreboval renováciu. Všetko to prišlo tak zhurta, že zo začiatku nemala tušenia, ako sa postaviť na vlastné nohy. Kde vôbec začať? Po manželovej smrti celé dni trávila len omráčeným sedením v úplnom tichu. Postupne sa začala venovať drobnostiam, poupratovala a snažila sa osamostatniť. Miestni ľudia boli priateľskí, vždy mali pre ňu milé slovo alebo kartón vajec od sliepok z voľného výbehu. Pomaly prešli dva roky a ona to nejako zvládala. V dome však bolo chladno.

Niektoré dni boli lepšie, iné horšie. Prvých niekoľko mesiacov sa s ľahkosťou uzatvárala do seba, a preto bola vďačná za rozptýlenie od miestnych obyvateľov, ktorí ju navštevovali, či ich už pozvala, alebo nie, a ochotne sa ponúkli kávou, čajom či karamelovými košíčkami. Barbaru už istý čas nevidela. Winsley Green označila za príšerné miesto – buď bolo príliš odľahlé a opustené, alebo plné klebetníkov a ľudí, ktorí len strkajú nos do cudzích vecí. Vraj by vyskočila z kože, ak by musela zostať v takom zapadákovde dlhšie.

Pauline sa usmiala. Teraz to už zvládala dobre. Douglas jej chýbal, no mala tuhý korienok. Winsley Green bol jej domov, komunita ju medzi seba prijala a objímala ju ako teplá deka. Patrila sem, stala sa súčasťou štruktúry, hrubých kamenných stien chatky, bola jedným z tichých hlásokov v centre komunity. Miestni ľudia boli milí a predstavovali jej druhú rodinu.

Pauline si utrela omrvinky z kútika úst a posledné odrobinky koláča zo stola zmietla do dlane, odkiaľ putovali rovno do koša. Prázdnu čajovú šálku odniesla do drezu a položila ju pod kvapkajúci kohútik. Aspoň tá voda nevyjde navnivoč. Oprela sa o keramický kuchynský drez a premýšľala, čo uvariť na obed. Dopraje si niečo dobré a výživné ako domácu polievku a chrumkavé žemle.

Zobrala rádio a troška sa pohrala so zapínačom. Mala vo zvyku počúvať stanicu Rádio 4. Priateľský hlas rozliehajúci sa v miestnosti jej zlepšoval náladu, ktorá jej dnes trošku upadala. Znovu vrhla letmý pohľad na striebornú urnu. *Ovčí svah* je už určite otvorený, Oskar a Justina čapujú piva a rozprávajú sa so zákazníkmi. Vo veľkom kozube iste horí veľké poleno, a ak by bol Douglas ešte nažive, pravdepodobne by sedel tam. A kvapkajúci kohútik by ešte stále potreboval opraviť a okený rám by ďalej hnil.

Z myšlienok vytrhol Pauline rázny buchot – niekto bol pri vchodových dverách a klepal obrovským klopadlom v tvare

podkovy. Ruky si utrela do utierky, uhladila si niekoľko uvoľnených prameňov a zbehla po chodbe otvoriť ťažké dvere. Stál v nich Len Chatfield, ktorý si na široké plecica navliekol úzku bundu z už dotrhanej a špinavej látky. Spodod vlnitých sivých vlasov na ňu uprene hľadeli modré oči. Tvár mal červenu, vyštípanú od vetra, na spodnej časti líc mu rástli bokombrady a pôsobil ustarostene.

„Pauline...“

„Ahoj, Len,“ usmiala sa na neho Pauline láskavo.

„Doniesol som ti drevo,“ utrúsil chrapľavo a ukázal na land-rover za sebou. „Dám ti to do kólne, dobre?“

Pauline prikývla. „To je od teba milé, Len, ale už prichádza jar, na drevo je trochu neskoro. Zíde sa však na budúcu zimu.“

„Nie,“ zatváril sa ešte ustarostenejšie a nadvihol vlnité obočie. „Budúci týždeň sa počasie zmení. Ešte sa dosť ochladí, kým príde to pravé leto. Bude mrznúť, možno aj snežiť, to mi ver.“

Pauline mu pozrela do očí. Chvíľku obaja mlčali, potom prehovorila: „Ďakujem, je to od teba pekné.“

Len stisol pery, tvár si utrel do predlaktia. „Ach, áno. Tak ti to teda zložím do kólne, Pauline.“

Pauline si prstami potiahla golier na svetri. „Ďakujem, Len.“ Znovu sa zadívala do jeho očí, keď jej zrazu čosi napadlo. „Dal by si si šálku čaju?“

„Nie,“ vehementne pokrútil hlavou, ako keby mu okolo nosa lietala včela. „Radšej už pôjdem. Mám kopolu roboty. S jahňatami, ovcami, traktorom.“

Pauline chápano prikývla. V skutočnosti však nerozumela, kde bral Len Chatfield čas, aby jej nosil darččky. Bol to zaneprázdnený muž, majiteľ Dolnej farmy a mnohých polí okolo dediny. Samozrejme, celé dni pracoval, a dokonca neskoro do večera. Rozmýšľala, ako to aj so synom Garym v tom veľkom statkárskom dome na kopci zvládali. Gary mal už viac ako tridsať rokov a v susedstve panoval názor, že by sa mal

odsťahovať a oženiť. Možno však nechcel opustiť svojho viac ako sedemdesiatročného otca, ktorý bol už dvadsať rokov vdovcom, alebo farmu, na ktorej pracoval už ako chlapec.

Pauline sa zahľadela na Lenove výrazné črty a napadlo jej, či si vie pre seba dobre navariť. Nepochybne bez problémov zabije kura holými rukami, no netušila, ako si každý deň dokáže poradiť so základnými jedlami. Potľapkala ho po pleci.

„Ďakujem, Len.“

Čosi zašomral, líca mal ešte červenšie ako predtým, potom sa jej obrátil chrbtom, vykročil k landroveru a zdvihol dve vrecia s veľkými polenami. Odniesol ich ku kôlni, otvoril dvere a položil ich na podlahu. Ani sa neobzrel a zamieril späť k autu zaparkovanému pri bráne. Pauline ho pozorovala. Všimla si jeho široký chrbát v hrubej kockovanej košeli aj jeho pevný krok. Nasadol do auta. Pauline mu zamávala, keď schádzal po cestičke, no on sa sústredil iba na cestu. Zasa osamela a povzdychla si.

Nápor vetra rozvíril trávu na prednom trávniku a postrehla, ako Derek práve odhryzol vrabcovi hlavu. Zabuchla dvere a uvažovala, či mal Len pravdu a počasie sa skutočne zmení. Bolo už takmer poludnie. Povysáva obývačku, nachystá do kozuba a poobede si možno zdriemne. V kuchyni začal vyzvárať telefón. Pauline nemala rada telefonáty, zvyčajne to znamenalo, že bude musieť urobiť niečo, čo nechcela robiť, prípadne sa zhovárať s ľuďmi, s ktorými sa zhovárať nechce. Možno jej volajú od lekára, aby jej pripomenuli rutinnú prehliadku, možno sú to podomoví predajcovia, možno niečo so životným poistením. Už počula príbehy o všelijakých podvodníkoch. S povzdychom zdvihla slúchadlo.

„Prosím?“

Ozval sa Barbarin dunivý hlas. „Pozajtra ťa navštívim, Pauline. Nič mi nie je, no bola som v nemocnici a povedali mi, aby som sa trochu šetrila, tak si prídem k tebe oddýchnuť.“

Pauline sa zamračila. „Nie som si istá, či sa ti bude páčiť...“